

– Януш, чуваш ли ме? – викала принцесата. – Къде си, Януш?

Той чул виковете ѝ, обърнал се и тя го съзряла.

– Ох, Януш, не ходи по-нататък. Точно под краката ти тече река. Ако паднеш и се удавиш, аз ще се убия от мъка. Стой, където си, и не мърдай! Идвам.

– Успокой се – отвърнало момчето. – По-добре ми подай ръка и ме заведи до водата.

– Не, мъжо мой, няма да го сторя. Страх ме е, че ще паднеш и ще се удавиш. Какво ще правя после без тебе?

– По-скоро ела тука! – ядосало се момчето. – Дай ръка, не бой се, няма да се удавя! Трябва само да си натопя пръстите във водата.

– Защо?

– Не питай, после ще видиш. Дръж ме здраво и прави, каквото ти казвам. Ако не ме послушаш, ще си сложа край на живота!

– Добре, мъжо, ще сторя каквото поискаш, само жив бъди ми!

Януш натопил пръсти в реката, намокрил си очите и се превърнал в прекрасен момък. Обърнал се той към принцесата:

– Виж ме, съпруго моя!

Досещате се колко били радостни двамата от споходилото ги изневиделица щастие. Но чуйте какво имало да става по-нататък. Това до тука нищо не е – тепърва идва интересното.

– Какво си намислил да правиш сега, Януш? – запитала принцесата.

– Моята майка и нейният възлюбен, старият разбойник, едва не ме погубиха. Трябва да бъдат наказани по справедливост. Нека отложим сватбата за по-добри времена. Съгласна ли си?